

халъ — кжсъ и широкъ, безъ влакно на лицето. Беговетъ прихапали устни: тѣ били забравили да отредятъ мѣсто за всесилния лала! Имало, наистина, до потъналия въ гюлове царски престолъ две мѣста — гюлгелици подъ две кестеневи дървета, но... беговетъ били наредили тамъ да разпуснатъ снаги две живи рози — найкрасивитѣ одалиски въ цѣлата долина.

А лалата, щомъ забелязалъ смущението на беговетъ, викналъ: „Земете, агаларъ, триножника ми и го охачете на една кестенъ до царския престолъ; азъ искамъ да вися между небето и земята, че дано не забравя тия, които сж менъ забравили“.

После шахътъ прегазилъ море огъ гюлове, възлѣзълъ на престола и потъналъ пакъ въ гюлове. Това го упоило и, когато видѣлъ своя лала да виси подъ кестена на триножника си, като въ люлка, той се отъ сърдце разсмѣлъ, но скоро навелъ погледъ на дветѣ живи рози, които били извили самодивски снаги до нозетѣ му, и забравилъ своя лала.

А народътъ тръгналъ да се кланя на царствения гостъ. И всички бледнѣли, всички треперѣли, като приближавали до шаха. Но лалата ги насърдчавалъ, — той викалъ колкото му гласъ държи:

— Вървете, хаплювци, отъ що се боите? Или не сте обрѣгнали на зло и срамъ?

Слушали хората, прехапвали устни и се кланѣли на шаха. Но

той гледалъ хубавицитѣ до нозетѣ си и не хаялъ.

Отъ градскитѣ първенци повели кракъ на поклонение Карловскитѣ бегове, — тѣ поднесли на шаха една тапия съ златни букви.

— Падишахъмъзънъ мусафири, чокъ яша! — проговорилъ найстариятъ карловски бегъ, като колѣничилъ предъ персийския шахъ, — честити се считаме да ти поднесемъ единъ подаръкъ по силитѣ си: старата наша орѣхова кория, която е отъ 200 години и има 1000 стари орѣха.

Свѣтнали очитѣ на шаха: една орѣхова градина срѣдъ гюлови градини отъ хилядо стари орѣха... това го нѣма нийде по свѣта!

Но лалата блѣсналъ кракъ о кестена, залюлѣлъ се на триножника си и попиталъ:

— Коджа баба, твоя ли е корията? Кой ѝ бере орѣхитѣ?

Стариятъ бегъ се обѣркалъ: — дали да отговаря на висналия подъ кестена лала? Но и шахътъ любопитствувалъ да узнае, чия е корията, та погледналъ карловския старъ бегъ благосклонно, и тоя промѣлвилъ:

— Шахъмъ, корията е градска, а орѣхитѣ ѝ бератъ сиромаситѣ.

— Машалла, коджа баба! — викналъ лалата и още по-силно се залюлѣлъ на триножника си. — Какво сж сто прѣчки върху гърба на цѣлъ градъ и що е гладъ и моръ по сиромашки челяди?

Шахътъ се разсмѣлъ, но тъй като карловската кория много му